

Tekst bij de videoboodschap

25 april 2020

Beste mensen, lieve Exodianen,

Kijk, daar kan ik niet tegenop. De koning komt op zijn eigen verjaardag twee keer bij ons op bezoek. Eerst 's ochtends om 10 uur met een tv-boodschap. Dat is eigenlijk net zoiets als de kerkdienst op de zondagochtend, ook om 10 uur. En dan komt hij ook nog een 's middags op de borrel. En, ik zei het al, daar kan ik niet tegenop.

Dus daarom dacht ik: kom ik gewoon op zaterdag nog even langs, en wie weet hoe de volgende week eruit ziet.

Afgelopen dinsdag heeft de minister-president aangegeven, dat de maatregelen maar mondjesmaat versoepeld konden worden. Nog steeds is er veel onduidelijk, nog steeds is het virus niet onder controle.

Maar al een paar dagen achter elkaar druppelen de berichten binnen, dat er een daling te zien is in het aantal corona-doden per dag, een daling in het aantal ziekenhuisopnames, en een daling van sterfte ook in de verpleeg- en verzorgingstehuizen. Dan zou je toch een jubelstemming verwachten! Iedereen blij, dat het de goede kant opgaat.

Maar niets daarvan.

Vanochtend stond er een bericht bij de NOS: Het RIVM acht de kans op een snelle opleving van het virus buitengewoon klein. Maar niemand die op dat goede nieuws reageert.

En daarom denk ik, en ik heb het al eerder gezegd, dat niet alleen het coronavirus regeert, maar ook, dat de angst nog steeds regeert.

In de krant van vandaag wordt het nieuws dat er over de hele linie een daling is ingezet als volgt weergegeven: De piek in het aantal corona-sterfgevallen ligt (voorlopig) achter ons. 'Voorlopig' tussen haakjes, want stel je voor dat ... Overall ligt de angst op de loer. De angst voor een besmetting, terwijl er over het hele land slechts 3% van de bevolking besmet is. De angst voor ziekte, terwijl alleen mensen op hogere leeftijd mét tal van onderliggende klachten en overgewicht de echte risicogroep vormen. Angst om dood te gaan aan deze ziekte, terwijl dat aantal de statistieken van het totaal aantal doden dit jaar nauwelijks zal beïnvloeden.

Angst, angst en nog eens angst. En misschien is de grootste angst wel, dat we het leven niet zelf meer in de hand hebben, en dat we onze eigen sterfelijkheid onder ogen moeten zien.

Ik heb geen vaccin tegen corona, maar dat wordt in de komende maanden nog wel gevonden. Ik vraag me af of er een vaccin is tegen angst. Corona kan ik niet wegnemen, en angst ook niet. Het enige wat ik kan, is er iets naast zetten, er iets tegenover plaatsen.

Wat er ook gebeurt, God is er altijd bij. Hij zal ons allemaal, als het werk van zijn handen, niet laten varen. Ook al treft ons het zwaarste verdriet, ook al zijn we volkomen geïsoleerd: Hij is en blijft de God die ons het leven gegeven heeft, en ons niet uit zijn hand zal laten vallen.

Twee: Jezus leefde zonder angst. Hij was, ik heb dat eerder gezegd, op enig moment wel doodsbang, maar Hij legde zijn angst als het ware open voor zijn Vader in de hemel, en Hij kon verder. En Hij hoefde niet bang te zijn dat Hij dood zou gaan; dat wist Hij toen al zeker. Drie: de creativiteit en de spiritualiteit die we in deze dagen meemaken, wordt niet veroorzaakt door het virus. Laat dat duidelijk zijn. En het is de moeite waard om je af te vragen waar al dit talent opeens wel vandaan komt. Je kunt en mag dat de algemeen menselijke veerkracht noemen, je mag dat een noodzakelijke overlevingsstrategie noemen, en misschien voelt dat bij veel mensen ook zo. Ik houd het erop, dat we gemaakt en

geschapen zijn in Zijn beeld en gelijkenis, en dat we de kracht waarmee Hij hemel en aarde geschapen heeft in de oeroude verhalen van Genesis, in onszelf terugvinden. We hebben het alleen niet over scheppingskracht, maar over creativiteit. Gods creativiteit, zijn scheppingskracht komt het duidelijkst naar voren in de verhalen van het begin, toen de aarde woest en ledig was. Toen er chaos heerste, toen de duisternis de overhand had. En bij ons komen min of meer dezelfde talenten naar boven, nu het bij ons crisis is. We lijken, ook en juist nu, op onze Schepper.

Dat neemt de angst en het virus misschien niet weg, maar het biedt wel troost en een beetje uitzicht. Hoop ik.

Tot de volgende keer.